

Σκοτεινό. Καθηλωτικό. Εξαίσιο.

Deon Meyer, συγγραφέας

KARIN BRYNARD

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΡΜΑΝΤΟ ΓΚΕΖΟΣ

ΜΑΤΟΜΕΝΗ ΕΡΗΜΟΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Όλες οι σημειώσεις ανήκουν στον μεταφραστή του βιβλίου.

Το τηλέφωνο χτύπησε λίγο μετά τις δύο.

Καθόταν στο γραφείο του στο αστυνομικό τμήμα κι έτρωγε φίτκουκ* με κιμά. Συνοδευμένα, ως συνήθως, με μια κούπα δυνατό καφέ. Τρεις κουταλιές ζάχαρη.

Είχε σχεδόν τελειώσει όταν έγινε το τηλεφώνημα.

Ένας αστυφύλακας εν υπηρεσία στο γραφείο καταγγελιών: «Έχουμε μια δολοφονία» είπε με κομμένη την ανάσα «δύο νεκροί. Δολοφονία σε φάρμα. Γυναίκα και παιδί. Λευκοί. Στη φάρμα Χειλβάτερ, στο τεσσαρακοστό περίπου χιλιόμετρο του δρόμου για το Άπινγκτον». Και μετά: «Αυτός που τηλεφώνησε είναι ακόμη στη γραμμή. Θα ήθελε ο επιθεωρητής να του μιλήσει;».

Ο επιθεωρητής Αλμπέρτους Μάρκους Μπίσλααρ έβαλε τα φίτκουκ στην άκρη.

Μια αντρική φωνή, τρεμάμενη και βραχνή: «Άργησα πολύ» φέλλισε «ένας τρελός... ένας διάβολος...».

Η φωνή έσπασε.

«Σαν ζώα. Και τους δύο, τους έσφαξε έτσι απλά. Αίμα. Στα πάντα. Παντού».

Είπε ότι στεκόταν μέσα σε αυτό. Έπειτα ξέσπασε σε κλάματα, κομπιάζοντας επαναλάμβανε ότι είχε αργήσει πολύ.

Χρειάστηκε λίγος κόπος μέχρι να τον καταφέρουν να τους πει ένα όνομα. «Μπουτ Πρετόριους» απάντησε τελικά. «Από τη διπλανή φάρμα».

* Vetkoek (αφρικάανς): Παραδοσιακό φαγητό της Νότιας Αφρικής. Τηγανισμένη ζύμη που έπειτα γεμίζεται με κιμά ή λαχανικά.

Το παιδί ήταν μόλις τεσσάρων ετών. «Τεσσάρων, μόνο τεσσάρων» έλεγε, ξανά και ξανά.

«Πού είναι ο σύζυγος της γυναίκας;» ρώτησε αρκετές φορές ο Μπίσλααρ.

«Δεν υπάρχει σύζυγος, γαμώτο» απάντησε άγρια. Ένας επιστάτης μόνο, αλλά κι αυτόν δεν τον έβρισκε πουθενά.

Από πού τηλεφωνούσε;

Έπεσε μια μεγάλη παύση, λες και ο άντρας έπρεπε να το σκεφτεί.

Μετά: «Για όνομα του Θεού, φίλε! Βγες απ' το σπίτι, τώρα» διέταξε ο Μπίσλααρ. «Περίμενε έξω, έρχομαι».

Για μια στιγμή ο Μπίσλααρ δεν κουνήθηκε. Σου λέει μετά ήρεμη η ζωή στην επαρχία, το όνειρό του για μια θέση σε μια ήσυχη μικρή πόλη. Πέταξε τα *φίτκουκ* στο καλάθι των αχρήστων και είπε στον αστυφύλακα υπηρεσίας να στείλει κι άλλες ενισχύσεις στο Χειλβάτερ. Μάζεψε δυο συναδέλφους και μπήκαν μαζί στο αυτοκίνητο. Ένα Citi Golf. Το μοναδικό διαθέσιμο για δύο συνεπιβάτες. Χωρίς κλιματισμό, με εκατόν ογδόντα χιλιάδες χιλιόμετρα στον μετρητή.

Χώθηκαν μέσα, έτοιμοι να αντιμετωπίσουν τα σαράντα χιλιόμετρα χωματόδρομου.

Ο αρχιφύλακας Πέιλ κάθισε πίσω και ο Γκάαπ στη θέση του συνοδηγού. Ο Μπίσλααρ στρίμωξε το δίμετρο κορμί του πίσω από το τιμόνι. Βρίζοντας μέσα από τα δόντια του, όπως έκανε κάθε φορά που έμπαινε στο μικροσκοπικό αυτοκίνητο: το τιμόνι πολύ κοντά στα γόνατά του, η θέση πολύ στενή, καθόλου χώρος για τα πόδια, το κεφάλι του να βρίσκει στην οροφή, κάνοντάς τον να νιώθει εγκλωβισμένος και τσαντισμένος. Αυτό το απόγευμα δεν ήταν εξαίρεση. Είχε ήδη άσχημη διάθεση, ακόμα και πριν ξεκινήσουν για τον τόπο του εγκλήματος.

Αλλά όλα αυτά δεν τον ενοχλούσαν τόσο όσο το γεγονός ότι ακόμη προσπαθούσε να προσαρμοστεί σε αυτή τη θέση: ένα αληθινό παιδί της πόλης, αμήχανο σε έναν κόσμο με αγρότες

και ζώα και αγροτικούς δρόμους και άμμο και φίδια και υπερβολική-ζέστη-χωρίς-κλιματισμό. Είχε μόλις φτάσει, πανευτυχής με τη σκέψη πως τον περίμενε μια ήσυχη δουλειά σε ένα ειρηνικό απομονωμένο μέρος, όταν τα σκατά βρήκαν τον ανेमιστήρα και άρχισαν να πετάνε προς όλες τις κατευθύνσεις.

Έφτασε ακριβώς στη μέση ενός πρωτοφανούς κύματος ζωοκλοπών. Και είτε είχε πάψει να είναι αστυνομικός της προκοπής πια, είτε είχε να κάνει με μια υπερεκλεπτυσμένη μαφία. Γιατί δεν μπορούσε να βρει ούτε τρίχα από αυτούς τους λωποδύτες, όσο κι αν προσπαθούσε.

Οι αγρότες ήταν στα όρια της απελπισίας. Και εξοργισμένοι, γιατί την είχαν άσχημα. Όλοι ήθελαν αποτελέσματα, συλλήψεις – ενώ εκείνος δυσκολευόταν να ξεχωρίσει τον κώλο του από τον αγκώνα, πόσο μάλλον να μπαγλαρώσει μια πανούργα συμμορία από ζωοκλέφτες.

Και κάποια στιγμή, δυο βδομάδες μόλις πριν, δύο εργάτες δολοφονήθηκαν βίαια στο Φάαλπουτς. Πρέπει να είχαν πιάσει τους κλέφτες επ’ αυτοφώρω. Απλωμένα εκεί τα απομεινάρια από ένα κοπάδι πρόβατα, κάποια με τους λαιμούς κομμένους, άλλα με τους τένοντες των ταρσών σχισμένους, να βελαζουν και να αιμορραγούν μέχρι θανάτου, όλη νύχτα. Μέχρι που ο αγρότης τα ανακάλυψε το επόμενο πρωί και έδωσε τέλος στο μαρτύριό τους. Και τότε ήταν που βρήκε κάτω από τα κουφάρια τα πτώματα των εργατών, των αδερφών Γιάκομπς, ξεσκισμένα από τα ποδοπατήματα των πανικόβλητων ζώων.

Κι αυτός, ο Αλμπέρτους Μάρκους Μπίσλααρ, καθόταν εκεί σαν κάνας ηλίθιος. Με τους πάντες να τον κοιτάζουν, τον καινούργιο με τα τόσα χρόνια εμπειρίας. Το Μεγάλο Κεφάλι από τη Μεγάλη Πόλη. Άξιο τέκνο της παλιάς Ομάδας Ληστειών και Δολοφονιών του Γιοχάνεσμπουργκ. Αλλά να τον τώρα εδώ, να τριγυρίζει σαν χαμένη κλανιά. Χωρίς την παραμικρή ιδέα για το τι θα κάνει μετά.

Μακάρι να είχε πιάσει τους κλέφτες, η γυναίκα του Χεϊλβάτερ και το παιδί της θα ήταν ακόμη ζωντανό και...

Ίσα που απέφυγε μια λακκούβα. Χτύπησε το κεφάλι του στην οροφή, κατσάδιασε τον εαυτό του – σταμάτα να υπεραναλύεις και συγκεντρώσου στον δρόμο: οι λακκούβες είχαν το μέγεθος καταψύκτη.

Άκουγε με μισό αυτί τον αρχιφύλακα Πέιλ πίσω του – τον πιο δραστήριο από τους δύο, που δεν μπορούσε να κρατήσει το στόμα του κλειστό ούτε δευτερόλεπτο, ακόμα κι αν έπρεπε να φωνάζει για να μπορεί να ακούγεται με όλο αυτό το πανδαιμόνιο από τα χαλίκια που κροτάλιζαν πάνω στο σασί. Κυκλοφορούσαν πολλά κουτσομπολιά, έλεγε, για την εργένισσα που είχε τη φάρμα στο Χεϊλβάτερ. Μια εκκεντρική καλλιτέχνηςδα από το Γιοχάνεσμπουργκ. Και για το κοριτσάκι της φυλής Χρίκουα που είχε υιοθετήσει, κι εκείνο τον παράξενο Βουσμάνο που είχε για διευθυντή της φάρμας. Η φωνή του Πέιλ σχεδόν πνιγόταν καθώς περνούσαν με κρότο πάνω από ένα αυλακωτό τμήμα του δρόμου, κι έτσι ο Μπίσλααρ δεν μπορούσε πάντα να ακολουθεί τη ροή των λόγων του.

Μισή ώρα σέρνονταν, ταρακουνιούνταν και κοπανούσαν τα κεφάλια τους. Ο Πέιλ φλυαρούσε ακατάπαυστα από το πίσω κάθισμα. Ο Γκάαπ, με το ψηλό του κοκαλιάρικο σώμα διπλωμένο σαν έντομο-κλαράκι δίπλα του, ήταν ευτυχώς λιγότερο ομιλητικός. Κάποια στιγμή βρήκαν τελικά τη στροφή για το Χεϊλβάτερ και σταμάτησαν στην πίσω πόρτα της φάρμας.

Ο Μπουτ Πρετόριους καθόταν στα σκαλιά, το μεγάλο του κορμί καμπουριασμένο. Είχε αίμα στα ρούχα του. Κηλίδες στα γόνατα και στους πήχεις. Ακόμα και στα μαλλιά του. Είχε εμετό στο πουκάμισό του κι έναν σκούρο λεκέ στο χέρι που κρατούσε τσιγάρο.

Γύρω του ένα σιωπηλό πλήθος: αγρότες από την περιοχή, που ένας Θεός ξέρει από πού είχαν έρθει.

Ποιος τους είχε ειδοποιήσει; αναρωτήθηκε φευγαλέα ο Μπίσλααρ. Ο Πρετόριους;

Ένας κοντοστεκόταν ακόμη στην πόρτα της κουζίνας, το πρόσωπό του χλωμό και τρομαγμένο. Μάλλον είχε μπει μέσα για να ικανοποιήσει τη μακάβρια περιέργειά του, σκέφτηκε ο Μπίσλααρ καθώς κατευθυνόταν προς το πλήθος.

«Μπίσλααρ» συστήθηκε «και αρχιφύλακες Πείλ και Γκάαπ. Πόσοι μπήκατε μέσα;».

Η απάντηση που πήρε ήταν κατεβασμένα πρόσωπα, χέρια να ψαχουλεύουν ένα καπέλο ή ένα πιστόλι στον γοφό.

«Χριστέ μου» μουρμούρισε και πέρασε από δίπλα τους.

Ο άντρας στην πόρτα παραμέρισε γρήγορα. «Δεν έμεινε κανένας» είπε του Μπίσλααρ, που του πήρε λίγο χρόνο για να καταλάβει τι εννοούσε.

«Αποδώ και στο εξής, δεν θα πλησιάσει κανείς αυτό το σπίτι» φώναξε ο Μπίσλααρ. «Είναι τόπος εγκλήματος, γαμώ-το, όχι κανένας θιάσος φρικιών!» Κατάπие τον θυμό του και ξαναδοκίμασε, πιο ήρεμα: «Παρακαλώ, να φροντίσετε να μη φύγει κανείς από αυτό το μέρος πριν μιλήσω στον καθένα ξεχωριστά! Κατανοητό;». Περίμενε αυστηρά, μέχρι που συμφώνησαν. Έστερε έστριψε και μπήκε στο σπίτι. Πάνω από τον ώμο του, διέταξε τον Πείλ να φυλάξει την πίσω πόρτα –σε κανέναν δεν επιτρεπόταν η είσοδος, εκτός από το Εγκληματο-λογικό από το Άπινγκτον– και ο Γκάαπ, στο μεταξύ, έπρεπε να πάρει καταθέσεις και να συγκεντρώσει αστυνομικούς για να βρουν τους εργάτες της φάρμας.

Ήταν μια εξαιρετικά αποτρόπαια σκηνή. Είκοσι χρόνια στην Αστυνομία της Νότιας Αφρικής, δεν είχε αντικρίσει τίποτα παρόμοιο. Πρώτα είδε το παιδί. Στο πρώτο υπνοδωμάτιο. Ξαπλωμένο στο πλάι, σε μια λίμνη αίματος. Το αίμα φαινόταν φρέσκο – λίγων ωρών, το πολύ.

Το πτώμα της γυναίκας ήταν στο δεύτερο υπνοδωμάτιο. Καθόταν στο πάτωμα, με την πλάτη της να στηρίζεται σε μια καρέκλα. Τα μπράτσα της κρέμονταν ελεύθερα, τα χέρια της

χαλαρωμένα, οι παλάμες να κοιτάζουν το ταβάνι. Σαν πάνινη κούκλα τακτοποιημένη σε παιδικό κρεβάτι. Αλλά χωρίς κεφάλι. Ή μάλλον, αποκεί που στεκόταν ο Μπίσλααρ στην πόρτα δεν έβλεπε κανένα. Και δεν ήθελε να πλησιάσει πάρα πολύ – θα περίμενε το Εγκληματολογικό. Όχι πως ήταν και καμία άθικτη σκηνή εγκλήματος.

Τα δύο υπνοδωμάτια και ο διάδρομος ήταν καλυμμένα με ίχνη από αίμα από τους αγρότες που μπαινόβγαιναν. Ο Μπίσλααρ ένιωσε την πίεσή του να ανεβαίνει.

Το Εγκληματολογικό από το Άπινγκτον ήταν τελικά ένας μόνο τύπος. «Συγγνώμη που άργησα» είπε και συστήθηκε ως Χανς Ντίτλεφς. «Χωρίς το GPS μου δεν θα το έβρισκα ποτέ αυτό το μέρος!» Φαινόταν πολύ ικανοποιημένος με τον εαυτό του και το GPS του, αυτός ο άντρας με το φρέσκο πρόσωπο και τις υψηλές προδιαγραφές. Ήταν κοντός, αλλά ξεκάθαρα χωρίς το σχετικό κόμπλεξ. Και φαινόταν έξυπνος. Έτοιμος με την πλαστική ολόσωμη φόρμα του και τα παπούτσια, την τσάντα με τα σύνεργα στο αριστερό του χέρι, τη φωτογραφική μηχανή να κρέμεται από τον λαιμό του. «Καλώς όρισες στα άγρια βορειοδυτικά, επιθεωρητά» είπε, ανοιγοκλείνοντας ματαιόδοξα τα μικρά του μάτια. «Άκουσα ότι μας ήρθες από το Γιοχάνεσμπουργκ».

Ο Μπίσλααρ ψέλλισε μια απάντηση, χωρίς διάθεση για κουβεντούλα.

Ο Χανς Ντίτλεφς ξεπακετάρισε κεφάτος τη βαλίτσα του και στρώθηκε με επιδεξιότητα στη δουλειά, επισημαίνοντας μια στο τόσο κάποια λεπτομέρεια στον Μπίσλααρ. Όπως ότι το κεφάλι της γυναίκας υπήρχε τελικά. Ήταν πολύ απλό, ο λαιμός της είχε κοπεί τόσο βαθιά, που το κεφάλι της είχε πέσει προς τα πίσω, στην κοιλότητα της καρέκλας. Εξέτασαν μαζί το χάος του δωματίου. Τα συρτάρια είχαν βγει από την ντουλάπα, αδειασμένα στο πάτωμα σε ένα κουβάρι από εσώρουχα, σκορπισμένα καλλυντικά και κοσμήματα, και το στρώμα ήταν το μισό έξω από το κρεβάτι. Σαν κάποιος να είχε ψάξει για κάτι.

Ένα χαμηλό ράφι είχε βγει από τη θέση του και κάμποσα βιβλία ήταν γεμάτα πιτσιλιές από αίμα· ο χαμός αυτός είχε συμβεί μάλλον πριν από τη δολοφονία.

«Πρέπει να έβλεπε όσο της το έκαναν» δήλωσε εύθυμα ο Χανς. «Βάζω στοίχημα εκατό ραντ ότι την τάισαν ρούφι* πριν τη σκοτώσουν». Έκλεισε το μάτι στον Μπίσλααρ.

«Δεν είμαι τζογαδόρος» είπε μουγκρίζοντας ο Μπίσλααρ.

Υπήρχε παντού αίμα: στους τοίχους, στο πάτωμα, στο κρεβάτι. Το μακρύ καλοκαιρινό φόρεμα της γυναίκας, ανοιχτό μπλε, είχε γίνει μαύρο από τις κηλίδες. Και έξω, η μπροστινή βεράντα ήταν κι αυτή ένα χάλι, με τρία τσοπανόσκυλα κι ένα μπάσταρδο μέσα σε λίμνες αίματος.

Τον Ντίτλεφς δεν φαινόταν να τον πειράζει και πολύ που ήταν αλλοιωμένος ο τόπος του εγκλήματος. «Μαλακίες γίνονται» είπε με ένα ενοχλητικό χαμόγελο και ανοιγόκλεισε ξανά τα μάτια του. Τα λόγια του αιωρούνταν ακόμη στον αέρα, όταν εμφανίστηκαν απειλές για να γίνουν κι άλλες: ο αρχιφύλακας Γκάαπ στην πόρτα χωρίς προστατευτικά στα πόδια, με ένα τσιγάρο αναμμένο στο χέρι.

«Επιθεωρητή, οι άλλοι έξω θέλουν να ξέρουν αν μπορείς... εμ, πόσο ακόμα θα πάρει. Θέλουν να φύγουν».

Ο Μπίσλααρ ξεκίνησε να μετράει μέχρι το δέκα, αλλά δεν έφτασε ούτε στο τρία. «Άντε και γαμήσου με το τσιγάρο! Και μετά τράβα και πες σε αυτό το τσούρμο έξω: Αν θέλουν να περάσουν τη νύχτα στο κελί, ας δοκιμάσουν να φύγουν!»

Όταν ο Μπίσλααρ έκρινε ότι είχε δει όσα έπρεπε να δει, άφησε τον Ντίτλεφς μόνο του και βγήκε έξω για λίγο καθαρό αέρα. Και για να ακούσει την εκδοχή του Πρετόριους.

Αλλά βρήκε αναταραχή και κίνδυνο για περισσότερη βία.

Είχε φτάσει ο διευθυντής της φάρμας. Πριν προλάβει να

* Αργκό όρος για το Ροχιπνόλ, το χάπι του βιασμού.

τους σταματήσει ο Μπίσλααρ, μια ομάδα από νεαρούς αγρότες τον έβγαλαν βίαια από το φορτηγό του και τον έριξαν στο έδαφος, έτοιμοι να τον σπάσουν στο ξύλο. Και μετά να τον πυροβολήσουν. Χρειάστηκε να παρέμβουν ο Γκάαπ, ο Πέιλ και δύο συνάδελφοί τους.

Τον έλεγαν Άνταμ ντε Κοκ. Ενδιαφέρουσα φυσιognωμία ο βουσμάνος επιστάτης που είχε αναφέρει ο Γκάαπ. Ήταν στην πόλη όλη μέρα –με την οικονόμο του Χείλβάτερ, την κυρία Μπίσφελ– για να κάνει τα εβδομαδιαία ψώνια του σουπερ-μάρκετ και να προμηθευτεί διάφορα από τον συνεταιρισμό. Ο Μπίσλααρ τους πήρε στην άκρη, περπάτησε μαζί τους μέχρι το σπίτι του διευθυντή, τριάντα περίπου μέτρα από την κύρια αγροικία. Στάθηκαν στην πίσω βεράντα, όπου τους μίλησε ο Μπίσλααρ. Αλλά ήταν και οι δύο σοκαρισμένοι, δεν ήξεραν τίποτα – η καημένη η γυναίκα φαινόταν συντετριμμένη, με το ζόρι μιλούσε. Κατέρρευσε λέγοντας με κοφτές ανάσες ανάμεσα σε αναφιλητά για «τα μικρά της», «τον διαβολικό κόσμο», «τους κακούς ανθρώπους», ότι «είχε αργήσει πολύ». Αυτός ο διαβολικός ο κόσμος όντως, σκέφτηκε ο Μπίσλααρ, όσο την παρηγορούσε ο Ντε Κοκ.

Δεν είχε πολύ νόημα να τους πιέσει κι άλλο αυτή τη στιγμή. Ο Ντε Κοκ είπε πως θα πήγαινε μέσα την κυρία Μπίσφελ –Οου-τάννα την είπε– για μια κούπα γλυκό τσάι, ενώ ο Μπίσλααρ έμεινε στη βεράντα για να συνεχίσει την ανάκριση. Του είχαν φέρει και τους υπόλοιπους εργάτες για να τους ανακρίνει. Όλοι την ίδια ιστορία: «δεν είδα τίποτα», «δεν άκουσα τίποτα». Ήταν φανερό πως τα είχαν όλοι τους χαμένα. Δύο άλλους χρειάστηκε να τους φέρουν από ένα μακρινό σημείο της περιοχής, όπου επισκεύαζαν τους φράχτες. Και εκτός του ότι ήταν εμφανώς συγκλονισμένοι, ούτε κι εκείνοι ήξεραν τίποτα.

Ο Μπίσλααρ μετά συνέχισε με τους αγρότες που περίμεναν. Ξεκίνησε με τον Μπουτ Πρετόριους.

«Πήγα στην πόλη το πρωί, ως συνήθως. Στο κατάστημα του συνεταιρισμού και στην τράπεζα. Ένα γρήγορο μπέργκερ στο

Dune, έφυγα γύρω στη μιάμιση. Και καθώς επέστρεφα...» Μόρφασε. «Είμαι στη διπλανή φάρμα, το Καρικάμα» είπε. Και όχι, δεν είχε παρατηρήσει τίποτα παράξενα ή ασυνήθιστα σχήματα εδώ κοντά ή στον δρόμο.

«Ηθελα μόνο να κάνω μια στάση, το σπίτι είναι πολύ κοντά στον δρόμο και μπορείς να πεταχτείς έτσι στα γρήγορα».

Εφτά ακριβώς, πέντε ώρες σχεδόν μετά. Ο Ντίτλεφς είχε μόλις δώσει την άδεια να πάρουν τα πτώματα. Ο οδηγός του ασθενοφόρου, ένας άπλυτος που η ανάσα του μύριζε κρασί, δυσκολεύτηκε να τα φορτώσει. Ο πιο κοντινός διαθέσιμος παθολογοανατόμος βρισκόταν στο Πόστμασμπουργκ.

Στην αυλή είχε ξαφνικά πέσει ησυχία. Οι αγρότες είχαν φύγει, η μονομελής ομάδα του Εγκληματολογικού από το Άπινγκτον είχε φύγει. Ο Γκάπ και ο Πέιλ με τους συναδέλφους του ήταν καθ' οδόν για το τμήμα.

Ο Μπίσλααρ είχε μείνει μόνος. Καθισμένος στα πίσω σκαλιά, εκεί που είχε βρει τον Μπουτ Πρετόριους νωρίτερα το απόγευμα. Κοιτούσε την αυλή, τους δύο γιγάντιους ευκαλύπτους που έριχναν τη σκιά τους στην πόρτα. Μια σειρά από λευκές ιτιές χώριζε το σπίτι του διευθυντή από το κύριο οίκημα.

Μια μεγάλη τσίγκινη δεξαμενή βρισκόταν μπροστά από το σπίτι, ένας ανεμόμυλος δίπλα με την αντλία του να αγκομαχά, να τσιρίζει καθώς έβγαζε νερό, οι αμβλίες του λεπίδες ένα μεταλλικό γκρίζο με φόντο τον ουρανό. Έπεφτε το σούρουπο. Ο ήλιος που έδωε έβαζε φωτιά στη λεπτή σκόνη που αιωρούνταν πάνω από την αυλή.

Ο Μπίσλααρ ένιωθε μια ελαφριά ναυτία. Όχι μόνο εξαιτίας του λουτρού αίματος που είχε δει. Το νερό έφταιγε. Ήταν σε αυτό το εγκαταλελειμμένο από τον Θεό μέρος δυο μήνες τώρα, αλλά ακόμη δεν μπορούσε να συνηθίσει το γλυφό νερό, νερό που έκανε βρομιά το σαπούνι στις επιφάνειες και άφηνε δαχτυλίδια από άλατα στα ποτήρια. Το σώμα του λαχταρούσε

την ξεθυμασμένη γεύση πισίνας του νερού του Γιοχάνεσμπουργκ.

Προσπάθησε να βγάλει το Γιοχάνεσμπουργκ από το μυαλό του. Η ζωή εκεί ήταν διαφορετική. Τώρα ήταν εδώ. Σε αυτή τη φάρμα, σε αυτή τη ζέστη.

Να ιδρώνει σαν γουρούνι. Και να διψάει, πάντα να διψάει.

Αλλά ήξερε ότι τώρα, εδώ που καθόταν, η δίψα ήταν το μικρότερο πρόβλημά του.

KARIN BRYNARD ΜΑΤΟΜΕΝΗ ΕΡΗΜΟΣ

ΕΝΑΣ ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΟΣ ΜΠΑΤΣΟΣ

Ο Αλμπέρτους Μπίσλααρ έχει εγκαταλείψει το απαιτητικό αστυνομικό του πόστο και μια αποτυχημένη σχέση στο Γιοχάνεσμπουργκ για μια θέση στα μετόπισθεν – στις παρυφές της ερήμου Καλαχάρι. Αλλά το όνειρό του να ζήσει μια ήρεμη ζωή στην ύπαιθρο σύντομα γκρεμίζεται από το ξέσπασμα της βίας στην περιοχή.

ΜΙΑ ΑΓΡΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΜΙΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΜΕΝΗ ΝΟΤΙΟΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

Όταν μια εκκεντρική λευκή καλλιτέχνίδα και η μαύρη τετράχρονη θετή της κόρη δολοφονούνται στη φάρμα τους, οι εξαγριωμένοι λευκοί αγρότες στρέφουν τις υποψίες τους εναντίον του ιθαγενούς επιστάτη.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΟΛΩΝ ΓΥΜΝΑ ΣΤΟ ΑΝΕΛΗΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ
Στην προσπάθειά του να βρει τον δολοφόνο ο Μπίσλααρ θα βυθιστεί στις ραδιουργίες και τις φυλετικές εντάσεις της κοινότητας και θα διαπιστώσει ότι η βία δεν έχει γεωγραφικά και εθνικά σύνορα.

**ΥΠΟΨΗΦΙΟ ΓΙΑ ΤΟ INTERNATIONAL DAGGER AWARD
ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΡΩΤΟΕΜΦΑΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΤΟΥ ΓΙΟΧΑΝΕΣΜΠΟΥΡΓΚ**

ISBN:978-618-03-1926-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81926